

Съдържание

<i>Предговор</i>	5
<i>Защо се смее хиената</i>	6
<i>Иглата на леприкона</i>	10
<i>Маликан</i>	16
<i>Рибарят и барон Самеди</i>	22
<i>Кха-пан</i>	30
<i>Медният грош</i>	36
<i>Мързеливият градинар</i>	41
<i>Как Нади видяла света отвисоко</i>	44
<i>Антилопата звезда</i>	48
<i>Процъпулник</i>	51
<i>Барболино и жабите</i>	54
<i>Приказка за забравения акордеон</i>	60
<i>Звездният табун</i>	63
<i>Черноморското злато</i>	68
<i>Приказка за ламята и шута</i>	74
<i>Приказка за първия кошер</i>	78
<i>Шапката на професора</i>	83
<i>Врабчо богаташ</i>	92

<i>Глупавият трол.....</i>	<i>96</i>
<i>За тигъра и маймуната</i>	<i>106</i>
<i>Момичето зрънце</i>	<i>110</i>
<i>Даровете на Стария Никел.....</i>	<i>116</i>
<i>Ковачът на мълниш.....</i>	<i>120</i>
<i>Старият чайник.....</i>	<i>126</i>
<i>За вишните и ориза.....</i>	<i>130</i>
Вместо послеслов	
<i>Приказката като пустинно цвете</i>	<i>135</i>

Защо се слее хиената

Африканска приказка

Веднъж лъвът убил бивол. Отмъкнал плячката на сянка под една кло-
неста акация, изтегнал се и започнал да разкъсва месото с острите си
зъби. Но както ставало често, нахалната хиена се приближила и понечила
да отмъкне нещо за себе си.

Лъвът обаче никак не обичал натрапниците. Точно когато хиената граб-
нала едно парче месо, той изведнъж скочил и с един удар на лапата я
притиснал към земята. А после изревал:

– Сега ще се отърва веднъж завинаги от нахалството ти, презряна твар!

– Ха! – отвърнала пренебрежително хитрата хиена. – Притрябвало ми е
твоео жилаво биволско месо! Аз знам кое е най-вкусното месо на света.
Опиташ ли го веднъж, вече никога няма да погледнеш друго.

Лъвът бил лаком и като чул тия думи, устата му веднага се напълнила
със слюнка.

– Казвай кое животно е толкова вкусно – изръмжал той.

– Ще ти кажа само ако ме пуснеш – отвърнала хитрата хиена.

Лъвът се позамислил, поколебал се, но накрая я пуснал. Хиената отско-
чила на безопасно разстояние и извикала:

– Знай, мъдри лъве, че на света няма по-вкусно месо от човешкото. Са-
мите богове са го създали специално за храна на силните зверове като
теб.

Тъй като живеел далече в саваната и не бил виждал хора, лъвът попи-
тал:

– Как изглеждат човеците? И всичките ли са толкова вкусни, както разправяш?

– О, господарю, човекът е единственото животно, което ходи на два крака като щрауса – обяснила хиената. – Щом го видиш, веднага ще го познаеш. И правилно питаш дали всички човеци са еднакво вкусни. Не, не са. Има дребни човеци, които едва се забелязват сред високата трева в саваната. Те не са никак вкусни, недей да си губиш времето за тях. Има и други, които обвиват телата си с пъстра материя, имат буйна козина на главата и често носят върху нея разни странни предмети. Те също не са вкусни. Но ако видиш висок човек, който е украсил главата си с пера и носи пръчка с лъскав връх, знай, че точно него боговете са предназначили за твоя чудесна гощавка.

Без да чака повече, лъвът поел през саваната да търси вкусния дивеч. А хитрата хиена го изчакала да се отдалечи и се наяла до насита с биволско месо.

Дълго вървял лъвът и накрая приближил човешко село. Най-напред срещнал няколко деца, които си играели сред тревата. Щом го видели, те надали писъци и хукнали да бягат.

– Не – рекъл си лъвът, – тези не ми трябват. Хиената каза, че не са вкусни.

Повървял още малко и срещнал една жена, която носела на главата си делва с палмово масло. Тя също изпищяла, захвърлила делвата и побягнала да търси спасение зад оградата на селото.

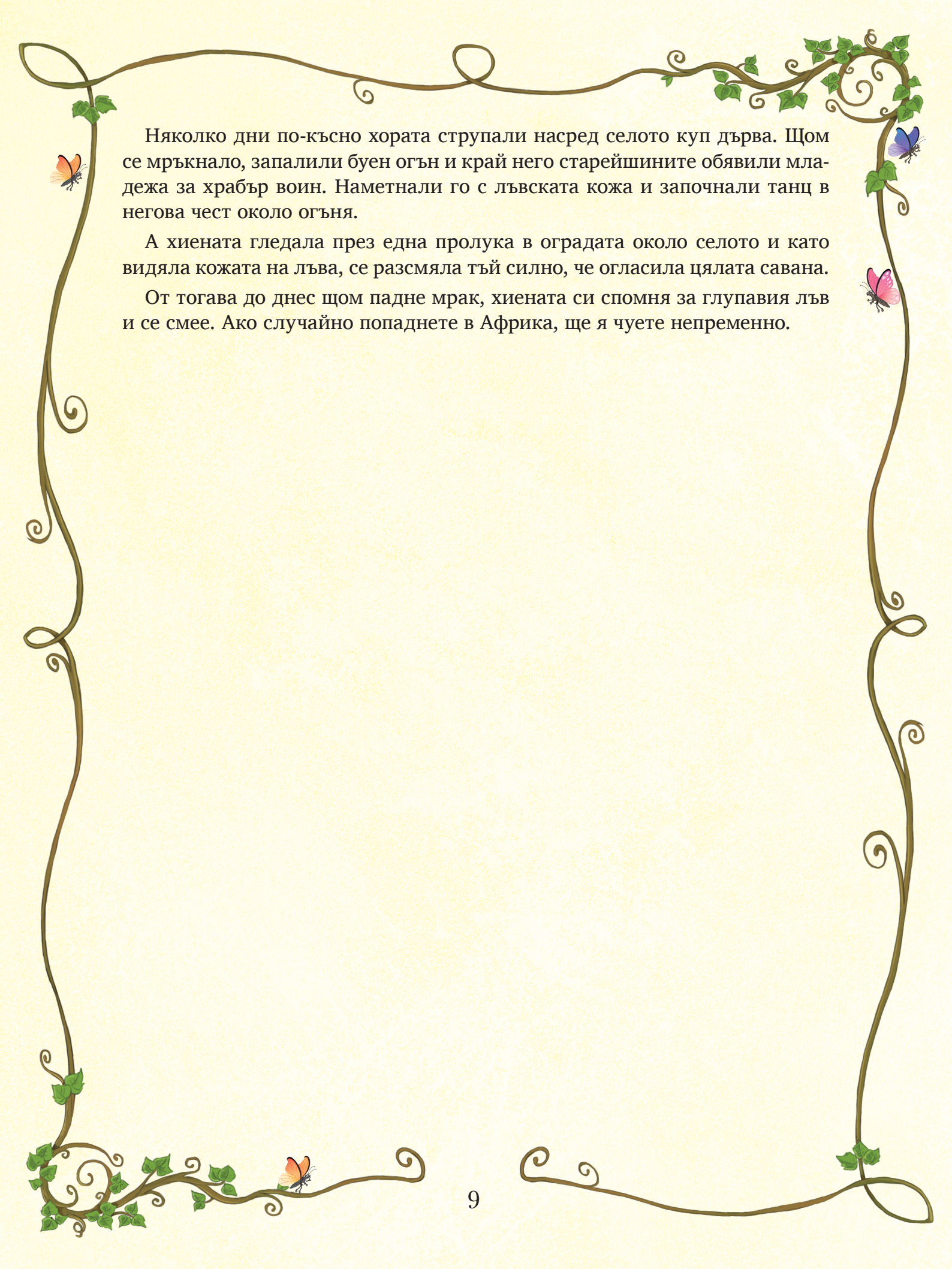
– И този човек не ми трябва – казал си лъвът.

После продължил напред с бърза стъпка, защото вече бил много гладен. И ето че насреща му се появил още един човек – точно както го описвала хиената: висок, с украшение от пера на главата и с дълга пръчка, чийто остър връх блестял под слънцето. Но този път вместо да побегне, човекът спрял на място и стиснал по-здраво пръчката.

– Права беше хиената – изръмжал лъвът. – Боговете наистина са създали това животно за моя плячка. Ето, то дори не бяга, а чака да го изям.

Надал страшен рев и се хвърлил върху човека.

Ала лъвът не знаел, че срещу него стои младеж, който е тръгнал да извърши подвиг, за да бъде признат за воин. Вместо да се изплаши, младежът замахнал с копието си и го забил право в сърцето на звяра. Тъй свършил животът на лакомия и глупав лъв.

Няколко дни по-късно хората струпали наред селото куп дърва. Щом се мръкнало, запалили буен огън и край него старейшините обявили младежа за храбър воин. Наметнали го с лъвската кожа и започнали танц в негова чест около огъня.

А хиената гледала през една пролука в оградата около селото и като видяла кожата на лъва, се разсмяла тъй силно, че огласила цялата савана.

От тогава до днес щом падне мрак, хиената си спомня за глупавия лъв и се смее. Ако случайно попаднете в Африка, ще я чуετε непременно.